

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **T. S.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **A. S.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2024, č. j. 13 A 42/2023-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2023, č. j. OAM-7030-23/PP-2023, žalovaný zamítl dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU, pro důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud se ztotožnil s posouzením věci žalovaným. Podle městského soudu postupoval žalovaný v souladu s právní úpravou. Nedopustil se ani žádné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle městského soudu žalovaný správně zhodnotil i obsah utajované informace. Tu poté správně promítl do posouzení žalobcovy žádosti. Na jejím základě přitom i podle městského soudu bylo lze dospět k závěru, že žalobce představuje ohrožení veřejného pořádku. Závěr žalovaného tak plně odpovídá obsahu utajované informace. Utajovaná informace byla zpracována v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Obsahuje i vyjádření orgánu, který předmětnou informaci poskytl. Žalovaný nepochybil ani v otázce rozsahu, v jakém žalobci obsah utajované informace zpřístupnil, resp. v samotném shrnutí jádra utajované informace. Městský soud nepřisvědčil ani námitce dovozující nesprávné zohlednění zásahu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce, resp. nejlepšího zájmu jeho nezletilého syna. Byť totiž předmětné rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jistě zasáhne, lze jej ospravedlnit odkazem na obsah utajované informace. I podle soudu je tak zásah do soukromého a rodinného života v daném případě vyvážen ochranou veřejného zájmu, kterým je zájem na zachování bezpečnosti státu. Totéž platí i ve vztahu k narušení nejlepšího zájmu žalobcova nezletilého syna. Městský soud proto uzavřel, že v daném případě převažuje zájem na ochraně veřejného pořádku, před zájmem na ochraně žalobce před zásahem rozhodnutí žalovaného do jeho soukromého a rodinného života, vč. zásahu do nejlepšího zájmu jeho nezletilého syna. Jako důvodné pak městský soud neshledal ani žádné další žalobní námitky. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Předně namítl, že se městský soud jeho případem dostatečně nezabýval. Jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to pro absenci řádného vypořádání žalobní argumentace. To platí i pro žalovaného. Rovněž jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to především stran posouzení dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele, jakož i stran posouzení nejlepšího zájmu jeho nezletilého dítěte. Žalovaný pochybil i při zjišťování skutkového stavu věci, když např. neprovedl výslech stěžovatele a jeho partnerky. Žalovaný pochybil i tím, že stěžovatele neseznámil s veškerými podklady pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí, zejména pak s obsahem utajované informace, čímž došlo k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Žalovaný pochybil rovněž tím, že do řízení nepřivzal stěžovatelovu partnerku. V dalším okruhu námitek stěžovatel souhrnně dovozoval nenaplnění podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Opačné závěry žalovaného a městského soudu jsou nepřipadné. Rozhodnutí žalovaného (vč. napadeného rozsudku) nepřiměřeně zasahuje do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stejně tak zasahuje i do nejlepšího zájmu jeho nezletilého dítěte. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

pokračování

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil se závěry městského soudu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl. Dále navrhl, aby Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] S ohledem na to, jakým způsobem je v nynější věci formulována stížní argumentace, soud připomíná, že kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (viz § 102 s. ř. s.). V rámci řízení o tomto mimořádném prostředku soud zkoumá naplnění jednotlivých stížních důvodů, a to (s výjimkou vad, k nimž přihlíží *ex officio*) pouze z hledisek vymezených stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či rozsudky téhož soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními námitkami obsahově podřaditelnými pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (v daném případě městského soudu) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v rámci něhož Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu*

jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, konstatoval, že pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se kasační soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, podle něhož lze „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“ Otázku nepřezkoumatelnosti je přitom nutno posuzovat zdrženlivě, „neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).

[9] Kasační soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Z rozsudku městského soudu vyplývají důvody, které soud vedly k zamítnutí žaloby. Městský soud řádně vypořádal nosné žalobní námitky, vč. námitky poukazující na nesprávně zjištěný skutkový stav. Městský soud se zabýval rovněž námitkami mířícími do posouzení nejlepšího zájmu stěžovatelova nezletilého dítěte (srov. bod 22 a násl. napadeného rozsudku). Dostatečně vypořádal i další žalobní námitky. Důvodem ke zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost není ani to, že městský soud odkázal na správní rozhodnutí. Pokud krajský (městský) soud shledá odůvodnění správního orgánu přílehlavým, je oprávněn jej převzít (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Uvedeným přitom kasační soud nepopírá, že by si nebylo lze představit ještě podrobnější (úplnější) vypořádání uplatněných námitek. V daném případě nicméně způsob zvolený městským soudem nevyvolává nutnost zrušení jeho rozsudku. Není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (v tomto ohledu srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000,

pokračování

sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. III. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09, či sp. zn. IV. ÚS 919/14, atp.). V nálezu ze dne 12. 2. 2009, vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud konstatoval, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). To přitom městský soud učinil. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nejvyšší správní soud není názoru, že by napadený rozsudek takovými vadami trpěl.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vad ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[11] Uvedený kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost spadající pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 4 Ads 90/2009-76).

[12] Žádné takové vady kasační soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho

zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (srov. § 3 správního řádu a rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný nepřihlédl ke stěžovatelem uváděným skutečnostem, či návrhům na další dokazování. Podle názoru kasačního soudu žalovaný důkladně zkoumal veškeré okolnosti souzené věci vč. stěžovatelem akcentovaných skutečností (mj. dopadu rozhodnutí žalovaného do stěžovatelova soukromého a rodinného života, či dopadu do nejlepšího zájmu jeho dítěte). Závěry žalovaného mají plnou oporu ve správním spisu, přičemž stěžovateli bylo umožněno seznámit se s podklady přezkoumávaného rozhodnutí, a to s výjimkou utajované části spisového materiálu. Tento postup však plně odpovídá právní úpravě (§ 17 odst. 3 správního řádu) a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je zvláštní způsob nakládání s utajovanými informacemi, plynoucími ze zjištění zpravodajských služeb či dalších orgánů státu, odrazem vyvažování relevantních ústavně chráněných hodnot, především pak zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na řádný proces účastníka správního řízení na straně druhé (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb., ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017-57). Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu, ale též Ústavního soudu (srov. nálezy ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, či ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2116/21), Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozsudky velkého senátu ze dne 19. 9. 2017, ve věci *Regner proti České republice*, stížnost č. 35289/11, a ze dne 15. 10. 2020, ve věci *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*, stížnost č. 80982/12) a Soudního dvora Evropské unie (srov. rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, *ZZ proti Secretary of State for the Home Department*,) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou tyto informace legitimně znepřístupněny, musí být určitým způsobem vyvážena, aby byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tedy zejména ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů. Uvedené vyvažování je zajištěno mj. prostřednictvím oprávnění správního soudu se s utajovanou informací přímo seznámit a ověřit hlediska její věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance ve vztahu k závěrům, které z ní správní orgán vyvodil (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS atp.).

[13] Rozhodnutí žalovaného nelze považovat ani za nepřezkoumatelné. Žalovaný důkladně a srozumitelně vypořádal všechny sporné otázky (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Dostatečně zkoumal i dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele (srov. str. 7 a násl. napadeného rozhodnutí), jakož i zásah do nejlepšího zájmu stěžovatelova dítěte (srov. str. 13 napadeného rozhodnutí). Zdůvodnil, proč v daném případě bylo třeba upřednostnit ochranu veřejného zájmu (bezpečnost státu; ochrana veřejného pořádku) nad zájmem soukromým (ochrana před zásahem správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života, vč. ochrany nejlepšího zájmu nezletilých dětí). Žalovaný vypořádal i další stěžejní otázky. Vadou zakládající nutnost kasace napadeného rozhodnutí není ani to, že žalovaný nepovažoval partnerku stěžovatele, resp.

pokračování

její dítě za účastníky řízení. Součástí spisu jsou protokoly o výsledku stěžovatele a jeho partnerky z ledna 2023, k nimž došlo v rámci jiného stěžovatelova pobytového řízení. Městský soud stěžovatelovu partnerku následně přivzal do řízení jako osobu zúčastněnou na řízení, přičemž ji v rámci ústního jednání vyslechl. Partnerce stěžovatele (osobě zúčastněné na řízení a matce nezletilého dítěte) tak byl v daném případě poskytnut dostatečný prostor pro vznesení vlastních argumentů a vyjádření vlastního názoru na projednanou věc. S městským soudem lze souhlasit i v tom, že na podkladě jí vznesených argumentů nebylo lze uvažovat o přehodnocení nosného závěru o nutnosti zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Nebylo tedy namíste jakkoliv doplňovat skutkový stav ohledně existence trvalého partnerského vztahu a míry zapojení stěžovatele do péče o nezletilého. Nejvyšší správní soud neshledal žádné porušení veřejných subjektivních práv ani ve vztahu ke stěžovatelově nezletilému synovi. Syn stěžovatele se narodil 18. 5. 2023. V době rozhodování žalovaného a městského soudu neměl ani jeden rok. Sám by tedy žádnou relevantní argumentaci vznést nedokázal. Jeho zájmy byly navíc dostatečně hájeny stěžovatelem i osobou zúčastněnou na řízení – jeho matkou. Nebyl tak dán důvod ani k přizvání nezletilého do soudního řízení (srov. i rozsudek ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115). Lze dodat, že stěžovatel proti nepřizvání svého syna do řízení ani explicitně neprotestoval. Neuváděl, co by se jeho přizváním do řízení změnilo, resp. jaký vliv by mělo přizvání nezletilého syna do řízení na stěžovatelova práva (popř. i na práva nezletilého syna). Žalovaný se zabýval i tvrzeným otcovstvím k nezletilé dceři, kterou má mít s jinou partnerkou (srov. str. 8 rozhodnutí žalovaného), resp. s tím spojenými dopady do soukromého a rodinného života. Žalovaný zkoumal i možnost realizace soukromých a rodinných vztahů po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nedopustil ani žádné jiné vady, jež by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016-198, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019-38 atp.).

[14] Podle názoru Nejvyššího správního soudu není v dané věci naplněn ani stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ten by byl dán, pokud by krajský (městský) soud při svém rozhodování aplikoval jiný právní předpis (normu), než který by na danou věc dopadal, nebo pokud by sice aplikoval správný právní předpis, avšak ten nesprávně vyložil. O nesprávné posouzení právní otázky by šlo i tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011-124). Žádnou takovou nezákonnost Nejvyšší správní soud na podkladě stížních tvrzení neshledal.

[15] Jak již bylo výše naznačeno, žádost stěžovatele byla zamítnuta s poukazem na § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Podle označeného ustanovení *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*.

[16] Nejvyšší správní soud s uvedeným závěrem souhlasí a plně přejímá hodnocení žalovaného a městského soudu k uvedenému závěru se vztahující. I podle názoru Nejvyššího správního soudu z obsahu spisu (vč. obsahu utajované informace) jednoznačně vyplývá, že stěžovatel představuje důvodné nebezpečí, že by při svém dalším pobytu v ČR mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto nebezpečí je založeno zejména na

protiprávních jednáních samotného stěžovatele, za která byl i odsouzen, a dále na jeho zapojení do kriminálního prostředí. Utajovaná informace podává plastický, dlouhodobý, resp. ucelený obraz o tom, jaké činnosti a kontakty stěžovatel v České republice rozvíjí ve vztahu k nebezpečnému kriminálnímu prostředí. Nejedná se přitom o informace vypovídající o jednorázové aktivitě, ale o dlouhodobých aktivitách. Současně se nejedná o informace popisující toliko situaci v minulosti. Obsah předmětné informace nasvědčuje, že hrozba ohrožení veřejného pořádku ze strany stěžovatele je dána i do budoucna. Z obsahu spisu (vč. obsahu utajované informace) nelze dovodit ani to, že by se stěžovatel změnil natolik, že by nehrozilo důvodné nebezpečí ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Zohledněny přitom byly i stěžovatelem akcentované skutečnosti, vč. doby uplynulé od spáchané trestné činnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 Azs 243/2020-32, ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, či rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 5. 2012, C-348/09). Souhrnně tak žalovaný, resp. městský soud dostali požadavkům zákona (srov. § 17 odst. 3, § 36 odst. 3 správního řádu), resp. judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115, ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67) a Nejvyšší správní soud proto v podrobnostech odkazuje na jejich odůvodnění. Lze dodat, že utajovaná informace obsahuje všechny povinné náležitosti. Popisuje i zdroj a způsob zjištění předmětných informací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 10 Azs 270/2021-54, ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 521/2021-43, ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115). Vyplývá z ní i to, v jakém rozsahu (míře podrobnosti) může být zveřejněna, přičemž stěžovatel byl s danou informací seznámen v odpovídajícím rozsahu. Podrobnější seznámení stěžovatele s utajovanou informací by vedlo ke zmaření účelu jejího utajení (viz rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, ze dne 22. 9. 2021, č. j. 1 Azs 153/2021-78, či ze dne 22. 2. 2024, č. j. 9 Azs 30/2024-36). Výše uvedená východiska přitom potvrzuje i nedávný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 5. 2024 ve věcech č. 15117/21 a 15689/21, *Mirzoyan proti České republice*. V řízení o těchto stížnostech je Evropský soud pro lidská práva postaven před skutkově i právně podobnou věc, přičemž se zabýval též soudním přezkumem utajovaných informací a přístupu účastníka řízení k nim. Evropský soud pro lidská práva shledal, že česká soustava správních soudů disponuje dostačenými zárukami nezávislosti, jakož i úplným přístupem k obsahu utajovaných informací, ze kterých správní orgány vycházejí (bod 93). Aprobval i postup, kdy správní soudy v odůvodnění ve stručnosti shrnou význam obsahu utajovaných informací pro danou věc (bod 94). Evropský soud pro lidská práva tedy vyslovil, že procesní záruky poskytované soudním přezkumem správních rozhodnutí dostatečně vyvažují zneprístupnění utajované informace v řízení před správním orgánem (bod 97).

[17] V souladu s právní úpravou a relevantní judikaturou nahlížel městský soud i na tvrzený zásah napadeného správního rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života a zásah do nejlepšího zájmu dítěte (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 241/2020-29, či ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115). Správně dovodil, že judikatura ukládá zvažovat i to, jak se rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020 č. j. 5 Azs 404/2019-28, či ze dne 12. 6. 2020 č. j. 5 Azs 343/2019-37). Tato judikatura však nejlepší zájem dítěte neabsolutizuje a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností

pokračování

věci nemohl převážit jiný konkurující zájem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, či nálezný Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). Optikou uvedeného (a s přihlédnutím k obsahu spisu vč. utajované informace) pak městský soud případně dovodil, že v posuzovaném případě převažuje zájem státu na ochraně bezpečnosti nad ochranou soukromí a rodinného života stěžovatele, resp. příslušníků jeho rodiny. K tomuto závěru přitom městský soud dospěl po náležitém posouzení všech dopadů do soukromého a rodinného života. Zkoumal i možnost péče o dítě ze strany matky, ekonomickou situaci rodiny, způsoby realizace společného života, jakož i další pro posouzení věci významné skutečnosti. Celkově považuje soud hodnocení provedené městským soudem za úplné, objektivní a vyvážené. I podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze na podkladě stěžovatelem akcentovaných skutečností (vč. argumentace stran odkazu na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků volně se pohybovat a pobývat na území členských států, resp. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) dovodit převážení ochrany soukromého a rodinného života nad zájmem společnosti, tj. bezpečnosti státu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 241/2020-29, ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115, ze dne 22. 2. 2024, č. j. 9 Azs 30/2024-36). Soud přitom v tomto ohledu přihlédl ke všem stěžovatelem uváděným důvodům (vč. poukazu na rozdělení rodiny atp.) a listinám přiloženým ke kasační stížnosti (např. vyjádření jeho partnerky a jejích rodičů atp.). Ani na jejich podkladě však neshledal důvod ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu a jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného, neboť ty neměly potenciál narušit nosné závěry žalovaného a městského soudu. Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by závěry napadeného rozsudku byly v rozporu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jak vyplývá z výše uvedeného, městský soud závěry judikatury respektoval. Soud dodává, že ve stěžovatelem akcentovaných případech (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, či v rozsudcích téhož soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, ze dne 8. 9. 2023, č. j. 10 Azs 169/2023-57, ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Azs 248/2023-24, nebo ze dne 28. 3. 2024, č. j. 8 Azs 17/2024-39) nebyla posuzována identická skutková a právní situace, a proto je nebylo lze na danou věc použít. Na danou věc dopadá např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115, v rámci něhož soud mj. uvedl, že: *Je pravda, že stěžovatel žije v Česku už řadu let, založil tu rodinu s českou státní občankou a před pár měsíci se mu narodil syn. Ministerstvo ani městský soud nezpochybnilo (a neměly důvod zpochybňovat) opravdovost stěžovatelových citů k jeho rodině. To, že stěžovateli nebylo uděleno povolení k pobytu, a naopak mu byla uložena povinnost vycestovat, nepochybně do jeho soukromého a rodinného života negativně zasáhne. Podstatné však je, že nejde o zásah nepřiměřený, ale odpovídající závažnosti důvodů, pro které už stěžovatel nemůže na území ČR dlouhodobě pobývat. Stěžovatel by totiž i nadále mohl při pobytu na území svým osobním jednáním ohrožovat bezpečnost ČR, tedy jeden z nejvýznamnějších veřejných zájmů (rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 Azs 243/2020-32, body 29 až 31).*“ Podpůrně lze i zde odkázat na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 5. 2024 ve věcech č. 15117/21 a 15689/21, *Mirzoyan proti České republice*, bod 102.

[18] Ve vztahu k námitkám, které nebyly uplatněny v řízení před městským soudem – např. námitka, že si žalovaný nevyžádal zprávu místně příslušného odboru sociálněprávní

ochrany dětí – kasační soud uvádí, že těmito námitkami (touto argumentací) se nemohl zabývat. Podle konstantní judikatury § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co byl vydán přezkoumávaný akt, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem Nejvyšší správní soud při svém rozhodování nepřihlíží (viz např. rozsudky ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Bylo-li by v řízení o kasační stížnosti připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. např. rozsudek ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89). Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud k danému tvrzení stěžovatele dodává, že skutkový stav ve vztahu k nezletilému dítěti byl v posuzovaném případě zjištěn dostatečně, přičemž byl náležitě poměřován s konkurujícím veřejným zájmem (viz výše).

[19] Ani na základě žádné další argumentace kasační soud neshledal důvod ke zrušení rozsudku městského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného. Jejich rozhodnutí mají plnou oporu v právní úpravě a navazující judikatuře. Nejvyšší správní soud proto jejich závěry plně přejímá, v důsledku čehož nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Současně zdejší soud dodává, že neshledal ani existenci vad, k nimž by musel přihlídnout *ex offio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[20] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl ve smyslu § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[21] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44, č. 173/2004 Sb. NSS, či usnesení ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012-17).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Naopak žalovaná měla ve věci úspěch, měla by proto právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud jí však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[23] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního

pokračování

zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

[24] Protože soud o návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti samostatně nerozhodoval, rozhodl dle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupce (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 3. 2023, č. j. 7 As 13/2023-26, ze dne 24. 1. 2024, č. j. 7 Azs 284/2023-35 atp.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu